

Sygn. akt I CO 24/07

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maria Grzelka

w sprawie z wniosku Y. J. i s-ka sp.j. z siedzibą w W.

i A. J.

przy uczestnictwie Z. O.

o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 listopada 2007 r.,

skargi uczestnika postępowania o wznowienie postępowania zakończonego

prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego

z dnia 14 grudnia 2006 r., sygn. akt I CSK 445/06,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 14 grudnia 2006 r. I CSK 445/06 Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej uczestnika postępowania Z. O. wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 18 maja 2006 r. wydanego w sprawie o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej. Stosownie do art. 398⁹ § 2 zdanie drugie k.p.c. postanowienie Sądu Najwyższego nie wymagało pisemnego uzasadnienia i takowego nie zawierało.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 30 maja 2007 r. sygn. SK 68/06, opublikowanym w Dzienniku Ustaw nr 106, poz. 731 z dnia 15 czerwca 2007 r. orzekł o niezgodności z Konstytucją przepisu art. 398⁹ § 2 zdanie drugie k.p.c.

Powołując się na wymieniony wyrok uczestnik Z. O. wniósł skargę o wznowienie postępowania przez Sądem Najwyższym wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej. Domagał się zmiany postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2006 r. przez przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Podniósł, że wobec braku uzasadnienia istnieje nieusuwalna wątpliwość, czy i w jakim zakresie podstawy i motywy skargi kasacyjnej zostały w pełni przeanalizowane w odniesieniu do przesłanek zasadności skargi kasacyjnej wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Powyższe, jak również okoliczność, że bez ponownego merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. żadne rozstrzygnięcie nie będzie mogło być należycie uzasadnione zgodnie z wymogami art. 387 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. usprawiedliwia - zdaniem skarżącego - wystąpienie na podstawie art. 401¹ k.p.c. ze skargą o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 401¹ k.p.c. można żądać wznowienia postępowania w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z Konstytucją aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. W związku z tym, że skarga o wznowienie postępowania ma na celu uchylenie lub zmianę zaskarżonego orzeczenia (art. 409 k.p.c.) orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego może być podstawą wznowienia postępowania wówczas, gdy stwierdzenie

niezgodności z Konstytucją dotyczy aktu normatywnego, którego treść była podstawą rozstrzygnięcia w zaskarżonym orzeczeniu.

W rozpoznawanej sprawie podstawą odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania była ocena, że w sprawie nie występowało wskazywane przez skarżącego istotne zagadnienie prawne ani potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, a także nie zachodziła nieważność postępowania. Prawną podstawą wydania zaskarżonego postanowienia w części obejmującej rozstrzygnięcie były przepisy art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 3 w zw. z art. 398¹³ k.p.c. stosowane a contrario, a nie powoływany przez skarżącego art. 398⁹ § 2 zdanie drugie k.p.c. Ten ostatni przepis dotyczył kwestii sporządzenia pisemnego uzasadnienia, a więc czynności z natury rzeczy późniejszej w stosunku do czynności decyzyjnej sądu. Unormowanie kwestii sporządzenia pisemnego uzasadnienia nie stanowiło podstawy orzekania o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ani nie miało wpływu na rozstrzygnięcie. Na podstawie art. 398⁹ § 2 zdanie drugie k.p.c. Sąd Najwyższy jedynie nie uzasadnił pisemnie swojego rozstrzygnięcia. Nie oznacza to, że potrzebę zajęcia w sprawie stanowiska w związku z wnioskiem o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy rozważał według innych kryteriów niż czyniłby to obecnie poczynawszy od dnia 15 czerwca 2007 r. Kryteria te, pozostawione przez ustawodawcę dyskrecjonalnej władzy Sądu Najwyższego były i są takie same i wynikają z art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 maja 2007 r. dotyczy zdania drugiego art. 398⁹ § 2 k.p.c. Postanowienie będące przedmiotem skargi o wznowienie postępowania, w części obejmującej odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie zostało wydane na podstawie art. 398⁹ § 2 zdanie drugie k.p.c. Mając to na względzie należało uznać, że skarga uczestnika postępowania Z. O. o wznowienie postępowania w sprawie I CSK 445/06 Sądu Najwyższego nie została oparta na podstawie, o której mowa w art. 401¹ k.p.c. w związku z czym podlegała odrzuceniu (art. 410 § 1 k.p.c.).